

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4XEObd/16/2018
Identifikačné číslo spisu: 7509209847
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7509209847.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 proti povinnej: K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., o vymoženie 823,25 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 12Er/2635/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 14CoE/209/2014-92 z 30. septembra 2014, v časti potvrdzujúcej uznesenie Okresného súdu Košice - okolie, č. k. 12Er/2635/2009-16 z 29. januára 2014 (I. výrok) a o návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
- II. Dovolanie oprávneného o d m i e t a.
- III. Povinná m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie ako súd prvej inštancie uznesením, č. k. 12Er/2635/2009-16 z 29. januára 2014 exekúciu zastavil a rozhodnutie o trovách exekúcie si vyhradil na samostatné uznesenie. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul, sa uskutočnilo na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola v čase jej uzatvorenia neprijateľnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r/ zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, a preto rozhodcovský rozsudok nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Z uvedených dôvodov bolo potrebné exekúciu podľa § 57 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v spojení s § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov zastaviť v celom rozsahu.

2. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením, č. k. 14CoE/209/2014-92 z 30. septembra 2014 v I. výroku uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, v II. výroku zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania a v III. výroku rozhodol o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konanie žiadnemu z účastníkov konania.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky. Pre vykonanie exekúcie v tu posudzovanej veci preto chýbal základný predpoklad, ktorým je právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď exekúciu zastavil.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie (I. výrok) podal oprávnený dovolanie. Podľa názoru dovolateľa sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“), ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O. s. p.), v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Dôvodnosť dovolania vidí oprávnený v ust. § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p., t. j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení veci. Na základe uvedeného žiada dovolací súd, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Spolu s dovolaním zároveň navrhol, aby na základe § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. najvyšší súd dovolacie konanie prerušil a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie dovolateľom vymedzené prejudiciálne otázky.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania konajúci zamestnancom v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

6. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 a § 239 O. s. p.

7. Vo vzťahu k odmietnutiu dovolania oprávneného, ako aj zamietnutiu jeho návrhu na prerušenie dovolacieho konania, najvyšší súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že v danom prípade ide o obdobnú vec, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolateľom, pričom v týchto konaniach bola podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jeho dovolania, ako aj dôvodnosti podaného návrhu na prerušenie dovolacieho konania. Ako príklad dovolací súd uvádza rozhodnutia vydané v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 1Oboer/218/2013, 3Cdo/349/2012, 3Oboer/157/2013, 4Cdo/319/2012, 4Oboer/26/2014, 8ECdo/152/2014, 2ECdo/268/2014, 5Oboer/375/2013, 4Cdo/304/2012, 4Oboer/175/2013, 4Oboer/127/2013, 4Oboer/56/2013, 4Oboer/216/2013, 1Oboer/250/2013. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (ako aj v ďalších konaniach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, týkajúcich sa skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa), v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

8. Osobitne k dovolateľom vytýkanej vade konania podľa § 237 písm. b/ O. s. p., spočívajúcej v

neexistencii právneho dôvodu, aby vystupovalo občianske združenie ako vedľajší účastník v konaní na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, dovolací súd uvádza, že v predmetnom konaní vedľajší účastník vôbec nevystupoval, preto oprávneným uplatnená dovolacia námietka ani nemôže byť opodstatnená.

9. Vo vzťahu k námietke oprávneného, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, najvyšší súd konštatuje, že tak ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie v danom prípade exekúciu zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však je mylné. V danom prípade súd prvej inštancie rozhodol o zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Pri zastavení exekúcie podľa uvedeného zákonného ustanovenia, Exekučný poriadok nevyžaduje, a ani v čase účinnosti ust. § 57 ods. 5 Exekučného poriadku nevyžadoval obligatórne nariadenie pojednávania, preto súd prvej inštancie nepochybil, keď pojednávanie nenariadil. Rovnako odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., ak o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania; nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu

10. Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

11. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinnej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.